

Kardos Ferenc

Újabb tündér a kertben

1.
A fáról pörög a gally.
Csöppenő harmat
égzengése riasztja föl
a csőszangyalt.
Fölriad, és álmatag követi
mint ugrasz át
a palánkon, mint bújsz
KERTED bokrai közt,
mint mászol pajkosan
Csány utcai cseresznyefákon.

Jóllehet még bolyongsz ezer évig
„arccal a semminek” ,
még hánykódsz úzótt
Odüsszeuszként öelve az
Isten adta árbocrudat.
De már tudod, melyik
szigeten ki vár – túl lenni
egy végtelen beszélgetésen...

Persze csak képzelem
így: a megoldhatatlanon,
feloldhatatlanon túl,
már csak tisztább lehet a képlet,
zöldebb a táj és a tenger kékebb.

Búcsúznék, de nem tudom
hogyan, hova integessek.
Hurcolom kérgem alatt -
holtomig - az általad vájt odút.
Tudom, üres
már mindörökre,
másnak kiadhatatlan,
és a magasodó palánkon át
nincsen visszaút.

2. (utórezgés)

„Elindul akkor
a tört gerincű fénybe”
El is indult már.
De tévedett a jós:
mögötte rikoltva rí
az óceánba egyre beljebb,
a földtől egyre
távolabb röpülve, pár
tépett szárnyú sorsmadár
- de csak ő ért a fénybe.

Pék Pál barátomnak, 2008. július 25.